

nr pisma: FFGDP.025-009/003/09

, dnia 19 sierpnia 2010 roku

**Prezydent Miasta Jelenia Góra
ul. Sudecka 29
58 - 500 Jelenia Góra**

Wnioskodawca - podatnik:

siedziba:

WNIOSEK O WYDANIE INTERPRETACJI INDYWIDUALNEJ

Na podstawie art. 14 j Ordynacji podatkowej podatnik wnosi o wydanie indywidualnej interpretacji w zakresie podatku od nieruchomości, tj. określenia czy w stanie prawnym obowiązującym od dnia 17 lipca 2010 roku linie telekomunikacyjne umieszczone w kanalizacji kablowej stanowią przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

Przedmiotem niniejszego wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej jest art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych w związku z art. 3 pkt 1 i 3a ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku prawo budowlane w brzmieniu obowiązującym od dnia 17 lipca 2010 roku.

Stan faktyczny:

Podatnik jest operatorem telekomunikacyjnym. W prowadzonej działalności gospodarczej wykorzystuje on w szczególności linie telekomunikacyjne – zarówno umieszczone w kanalizacji kablowej, bezpośrednio w gruncie, jak i na słupach należących do innych podmiotów.

Stanowisko podatnika:

Zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają w szczególności budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Definicja budowli sformułowana w art. 1a ust. 1 pkt 2 ww. regulacji stanowi, że pod pojęciem tym należy rozumieć:

1. **obiekt budowlany** w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także

2. urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem,

Obiektem budowlanym świeltle art. 3 pkt 1 ustawy prawo budowlane jest:

- a) budynek wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi,
- b) budowla stanowiąca całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami.
- c) obiekt małej architektury.

Biorąc pod uwagę, że linia telekomunikacyjna umieszczona w kanalizacji z pewnością nie stanowi budynku, ani też obiektu małej architektury, konieczne jest jedynie zweryfikowanie tego, czy uzasadnione jest kwalifikowanie jej jako budowli

Budowla w rozumieniu ustawy prawo budowlane (w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 7 maja 2010 roku, Dz.U. nr 106, poz. 675, wchodzącą w życie z dniem 17 lipca 2010 roku) jest zaś każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: **obiekty liniowe**, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Ustawa z dnia 7 maja 2010 roku, rozszerzając listę przykładowych budowli, wskazaną w art. 3 pkt 3 ustawy prawo budowlane o obiekt liniowy, równocześnie wprowadziła w art. 3 pkt 3a definicję tego pojęcia. Jako obiekt liniowy należy zgodnie z tym przepisem rozumieć obiekt budowlany, którego charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności drogę wraz ze zjazdami, linię kolejową, wodociąg, kanał, gazociąg, ciepłociąg, rurociąg, linię i trakcję elektroenergetyczną, linię kablową nadziemną i, umieszczoną bezpośrednio w ziemi, podziemną, wał przeciwpowodziowy oraz kanalizację kablową, z zastrzeżeniem że **kable zainstalowane w kanalizacji nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego**.

Odnosząc powyżej wskazane regulacje do stanu faktycznego niniejszego zapytania, należy przyjąć, że kanalizacja kablowa, w której umieszczana jest linia telekomunikacyjna stanowi obiekt liniowy, a w konsekwencji budowlę i obiekt budowlany w rozumieniu ustawy prawo budowlane. Linia telekomunikacyjna umieszczona w tej kanalizacji natomiast, w odróżnieniu od samej kanalizacji, ale też linii kablowej nadziemnej i podziemnej, tj. umieszczonej bezpośrednio w ziemi, została wyraźnie

wskazana jako obiekt nie będący obiektem budowlanym lub jego częścią, ani też urządzeniem budowlanym.

Jednoznaczne wskazanie w ustawie prawo budowlane, iż linia umieszczona w kanalizacji nie stanowi:

- a) obiektu budowlanego lub jego części, ani też
- b) urządzenia budowlanego

przesądza zdaniem podatnika o tym, że linia ta **nie spełnia definicji budowli w rozumieniu przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych**. Tym samym nie stanowi ona przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości, a jej wartość, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, nie jest uwzględniana w podstawie jego wymiaru począwszy od dnia 1 sierpnia 2010 roku.

Podatnik oświadcza, że w związku ze złożonym wnioskiem uiścił opłatę w kwocie 40 zł, którego potwierdzenie przedkłada w załączeniu.

Podatnik oświadcza, że elementy stanu faktycznego objętego wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej.

Załączniki:

1. pełnomocnictwo
2. potwierdzenie uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa
3. potwierdzenie uiszczenia opłaty od wniosku o wydanie interpretacji

Jelenia Góra, dnia 18 listopada 2010r.

F.O.1.3110-7-251 /FP53/10

Pan

Pełnomocnik

Wrocław

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA PRAWA PODATKOWEGO

Działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3, w związku z art. 14b i 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz. U z 2005r. Nr 8, poz. 60 z późn.zm.) oraz art.1a ust.1 pkt 2 i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (jednolity tekst: Dz. U z 2010r. Nr 95, poz. 613 z późn. zm.)

postanawiam

uznać, że stanowisko polegające na tym, że linia telekomunikacyjna umieszczona w kanalizacji nie stanowi przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości, a jej wartość, zgodnie z art.6 ust.3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, nie jest uwzględniana w podstawie jego wymiaru począwszy od dnia 1 sierpnia 2010r. - **jest nieprawidłowe.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 19 sierpnia 2010r. (data wpływu do organu podatkowego w dniu 24 sierpnia 2010r.) zwróciła się z prośbą o udzielenie w trybie art. 14a § 1 ustawy Ordynacja podatkowa interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów prawa podatkowego w podatku od nieruchomości tj. określenia czy w stanie prawnym obowiązującym od dnia 17 lipca 2010r. linie telekomunikacyjne umieszczone w kanalizacji kablowej stanowią przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

Wnioskodawca przedstawił stan faktyczny:

„Podatnik jest operatorem telekomunikacyjnym. W prowadzonej działalności gospodarczej wykorzystuje w szczególności linie telekomunikacyjne-zarówno umieszczone w kanalizacji kablowej, bezpośrednio w gruncie, jak i na słupach należących do innych podmiotów”.

W związku z powyższym zadano następujące pytanie:

Czy w stanie prawnym obowiązującym od dnia 17 lipca 2010r. linie telekomunikacyjne umieszczone w kanalizacji kablowej stanowią przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości?

Wnioskodawca wskazał własne stanowisko w sprawie stwierdzając, że „linia umieszczona w kanalizacji nie stanowi:

- obiektu budowlanego lub jego części, ani też
- urządzenia budowlanego.

Przesądza to zdaniem podatnika o tym, że linia ta nie spełnia definicji budowli w rozumieniu przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Tym samym nie stanowi ona przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości, a jej wartość, zgodnie z art.6 ust.3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie jest uwzględniana w podstawie jego wymiaru począwszy od 1 sierpnia 2010r.”

W uzasadnieniu stanowiska podniósł, że w rozumieniu ustawy prawo budowlane (w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 7 maja 2010r. Dz.U.Nr 106,poz.675, wchodzącą w życie z dniem 17 lipca 2010r.) budowlą jest każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: **obiekty liniowe**, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Ustawa z dnia 7 maja 2010r. rozszerzając listę przykładowych budowli, wskazaną w art.3 ustawy prawo budowlane o obiekt liniowy, równocześnie wprowadziła w art.3 pkt 3a definicję tego pojęcia. Jako obiekt liniowy należy zgodnie z tym przepisem rozumieć obiekt budowlany, którego charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności drogę wraz ze zjazdami, linię kolejową, wodociąg, kanał, gazociąg, ciepłociąg, rurociąg, linię i trakcję elektroenergetyczną, linię kablową nadziemną i umieszczoną bezpośrednio w ziemi, podziemną, wał przeciwpowodziowy oraz kanalizację kablową, z zastrzeżeniem że **kable zainstalowane w kanalizacji nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.**

Wnioskodawca przyjął, że kanalizacja kablowa w której umieszczona jest linia telekomunikacyjna stanowi obiekt liniowy, a w konsekwencji budowlę i obiekt budowlany w rozumieniu prawo budowlane. Linia telekomunikacyjna umieszczona w tej kanalizacji natomiast, w odróżnieniu od samej kanalizacji, ale też linii kablowej nadziemnej i podziemnej tj. umieszczonej bezpośrednio w ziemi, została wyraźnie wskazana jako obiekt nie będący obiektem budowlanym lub jego częścią, ani też urządzeniem budowlanym.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego uznaje się za nieprawidłowe.

posiada na terenie Gminy Jelenia Góra sieć telekomunikacyjną, w skład której wchodzi między innymi kanalizacja kablowa wraz z umieszczonymi w niej liniami telekomunikacyjnymi, szafy telekomunikacyjne, urządzenia telekomunikacyjne, linie kablowe nadziemne i podziemne, sieć rozdzielcza. Zarówno kable jak i kanały kablowe, a także pozostałe elementy sieci połączone są w całość techniczno-użytkową, niezbędną do dostarczenia sygnału końcowemu odbiorcy, tym samym związane są z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Art.1a ust.1 pkt 2 cytowanej ustawy definiuje budowlę jako obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Zmiany do ustawy Prawo budowlane, wprowadzone ustawą z dnia 7 maja 2010r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz.U. Nr 106, poz.675) nie zmodyfikowały definicji obiektu budowlanego. Jest nim nadal budowla stanowiąca całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami (art.3 pkt 1).

Spowodowały natomiast zmianę definicji budowli, polegającą na tym, że do przykładowego katalogu wskazanego w tym przepisie dodano nową kategorię „obiekty liniowe”.

Znowelizowany art.3 pkt 3a ustawy Prawo budowlane definiuje obiekt liniowy jako obiekt budowlany, którego charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności droga wraz ze zjazdami, linia kolejowa, wodociąg, kanał, gazociąg, ciepłociąg, rurociąg, linia i trakcja elektroenergetyczna, linia kablowa nadziemna i, umieszczona bezpośrednio w ziemi, podziemna, wał przeciwpowodziowy oraz kanalizacja kablowa, przy czym kable w niej zainstalowane nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego.

Ze wskazanej definicji obiektu liniowego wynika, że w świetle ustawy Prawo budowlane kabel umieszczony w kanalizacji kablowej nie jest budowlą, a zatem i obiektem budowlanym. Nie jest to także urządzenie budowlane.

Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych posługuje się własną siatką pojęciową, która wiąże w zakresie zasad opodatkowania nieruchomości. Stosowanie zatem ustawy Prawo budowlane dla potrzeb opodatkowania jest możliwe jedynie w zakresie wprost w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych wskazanym. Art.1a ust.1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych definiując budowlę odsyła do prawa budowlanego jedynie w zakresie dwóch pojęć:

- obiektu budowlanego
- urządzenia budowlanego

Pojęcia budowli w ustawie Prawo budowlane i w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych nie są tożsame. Definicja zawarta w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych jest szersza nie tylko dlatego, że obejmuje urządzenia budowlane, lecz również dlatego, że obejmuje instalacje i urządzenia stanowiące całość techniczno-użytkową z samą budowlą.

Oznacza to, że każda budowla w rozumieniu ustawy Prawo budowlane jest budowlą w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, lecz nie każda budowla w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych jest budowlą w rozumieniu ustawy Prawo budowlane.

Prawo budowlane jest „aktem normatywnym stanowiącym zbiór norm (przepisów) prawnych regulujących działalność obejmującą sprawy projektowania, budowy i nadzoru, utrzymania i rozbioru obiektów budowlanych oraz określających zasady działania organów administracji publicznej w tych dziedzinach”(Wikipedia).

Biorąc pod uwagę zakres stosowania ustawy Prawo budowlane, nie można przyjąć, że może ono zastępować normy prawa podatkowego. „Przedstawiona definicja budowli została stworzona na potrzeby prawa budowlanego, a nie prawa podatkowego. Może ona w istotny sposób ułatwić ustalenie charakteru danego obiektu budowlanego na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości, nie można jednak zapominać że ustawodawca podatkowy do tego pojęcia bezpośrednio nie odsyła. Gdyby chciał w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych przyjąć „budowlaną” definicję budowli, to w art.1a ust.1 pkt 2 nie stwierdzałby że

jest nią obiekt budowlany, w rozumieniu prawa budowlanego, niebędący budynkiem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, tylko odesłałby wprost do budowni w rozumieniu art.3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane. Tak jednak nie uczynił. Tym samym ustalając zakres pojęcia „budowla” na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości, należy opierać się na przepisach ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz w ograniczonym zakresie regulacjach prawa budowlanego, a dokładnej definicji „obiekту budowlanego” oraz „urządzenia budowlanego”. Jest nim urządzenie techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem (...). Bez wątpienia ustawowe elementy „podatkowej” definicji budowni w pełni wyczerpuje sieć telekomunikacyjna, na którą składają się m.in. linie kablowe oraz kanalizacja kablowa. Ma ona charakter sieci technicznej, o której mowa w art.3 pkt 3 prawa budowlanego, i jako tako składa się z powiązanych ze sobą w związku funkcjonalnym różnych elementów” (*Bogumił Pahl Glosa do wyroku NSA z dnia 27 maja 2010r. II FSK 2049/09*).

Określony w art.1a pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości, jakim jest „budowla” odnosi się bezspornie do sieci technicznej, którą stanowi sieć telekomunikacyjna, jako funkcjonalna i techniczna całość, obejmująca całokształt urządzeń technicznych służących w celu doprowadzenia sygnału telekomunikacyjnego do końcowego odbiorcy niezależnie od jej technicznej budowy. W przypadku sieci telekomunikacyjnej będą to przewody, punkty wzmacniające sygnał elektromagnetyczny, punkty przecięcia się sieci oraz cały zespół urządzeń służących do przekazywania sygnałów, które ostatecznie trafiają do przyłączy do poszczególnych budynków oraz tzw. pętli abonenckiej (mogą również łączyć się z sieciami innych operatorów czy z sieciami telekomunikacyjnymi, tudzież komunikacji elektronicznej, na skalę globalną). Bez znaczenia pozostaje natomiast, w jaki sposób kanalizacja kablowa połączona jest z kablami telekomunikacyjnymi w niej usytuowanymi. Kable oraz kanalizacja nie mogą być bowiem traktowane w oderwaniu od całości sieci telekomunikacyjnej. Takie stanowisko znajduje potwierdzenie w wielu orzeczeniach sądów administracyjnych, między innymi wyroku WSA we Wrocławiu z dnia 15 kwietnia 2009r. sygn.akt I S.A./Wr 1264/08, w którym sąd stwierdził, iż „wymienione w przepisie art.3 pkt 3 Prawa budowlanego sieci techniczne stanowią całokształt urządzeń technicznych, które służą w jednym celu-doprowadzenia wody, gazu, ciepła, energii elektrycznej (...). Nie ma żadnych uzasadnionych przesłanek zakwestionowania przynależności sieci telekomunikacyjnych, przewodów (tradycyjnych albo światłowodów), punktów wzmacniających sygnał elektromagnetyczny, punktów przecięcia się sieci oraz zespołów urządzeń, których zadaniem jest przekazywanie sygnałów, które ostatecznie poprzez przyłącza przy poszczególnych budynkach zasilają je w poszczególne media, do sieci technicznych”. Sąd powołał się również na głosę aprobującą do wyroku WSA w Krakowie z dnia 28 listopada 2008r. (*sygn. I S.A./Kr 1213/08 niepubl., Opodatkowanie linii kablowych ułożonych w kanalizacji kablowej, L.Etel, B.Pahl –Prawo i podatki, kwiecień 2009, str. 31 i n.*)

Całość techniczno-użytkowa dotyczy zatem wszystkich składników budowni, które są ze sobą powiązane po to, aby budowla mogła być wykorzystana do prowadzenia określonej działalności gospodarczej, w tym przypadku telekomunikacyjnej.

Sam kabel teletechniczny, nie jest odrębnym przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości, lecz stanowi nierozdzielną część budowni sieciowej. Budowla nie może być bowiem traktowana jako jednorodny obiekt. Jest to z reguły szereg obiektów i urządzeń wzajemnie ze sobą powiązanych, służących określonej działalności.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie (Dz.U. z 2005r. Nr 219, poz.1864 z późn zm.) kanalizację kablową stanowi

ciąg rur osłonowych i związanych z nimi pomieszczeń podziemnych dla kabli i ich złączy oraz urządzeń telekomunikacyjnych, natomiast linią kablową jest ciąg położonych kabli.

Kanalizacja kablowa jest samodzielnym obiektem budowlanym, jednakże bez wypełnienia jej kablami nie pełni ona żadnej konkretnej funkcji użytkowej. Dopiero kanalizacja kablowa i położone w niej kable stanowią pewną całość użytkową, pozwalającą na prowadzenie działalności gospodarczej w postaci świadczenia usług telekomunikacyjnych. Zatem kable oraz kanalizacja nie mogą być traktowane w oderwaniu od całości sieci telekomunikacyjnej.

Biorąc pod uwagę, że definicja obiektu budowlanego nie uległa zmianie- jest nim między innymi budowla stanowiąca całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami, to taką całość z pewnością stanowi kanalizacja wraz z umieszczonymi w niej przewodami, a także pozostałe elementy sieci technicznej.

To że, „rozdzielanie” każdej budowli, również sieci kablowej na poszczególne elementy nie znajduje żadnego uzasadnienia, gdyż są one budowlą jako całość i to wówczas gdy odrębnie spełniają definicję budowli oraz, że podatek od nieruchomości powinien być naliczany od całości sieci potwierdzają również orzeczenia wojewódzkich sądów administracyjnych (min. WSA w Rzeszowie z dnia 22 grudnia 2009r. sygn.akt I S.A./Rz 780/09 i w Poznaniu z dnia 24 czerwca 2009 sygn. akt III S.A./Po 243/09 oraz WSA w Bydgoszczy z dnia 1 lipca 2008r. sygn.akt I S.A./Bd 223/08).

Linie telekomunikacyjne nie zawsze muszą być umieszczane w kanalizacji (mogą być umieszczone bezpośrednio w ziemi, jak i nad ziemią). Okoliczność, że linia telekomunikacyjna została umieszczona w kanalizacji kablowej nie przesądza o tym, że może być ona wyłączona z opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Przyjęcie dla celów opodatkowania sytuacji, w której o obowiązku podatkowym decydowałby sposób ułożenia kabla nie znajduje nie tylko prawnego ale i logicznego uzasadnienia. Oznaczałoby to w konsekwencji „podzielenie” (nie wykluczone, że tego samego kabla) na oddzielne części, z których tylko część podlegałaby opodatkowaniu. A przecież kable te stanowią część składową sieci technicznej, która w całości podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Niezależnie od wyrażonego wyżej stanowiska, podkreślenia wymaga fakt, że przewody i urządzenia telekomunikacyjne stanowią również budowlę jako **sieci uzbrojenia terenu**, które to zostały wprost wymienione w definicji budowli, zawartej w ustawie Prawo budowlane.

Zgodnie z ustawą z dnia 17 maja 1989r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U.z 2005r. Nr 240, poz.2027 z późn. zm.) poprzez sieci uzbrojenia terenu rozumie się między innymi wszelkiego rodzaju nadziemne, naziemne i podziemne **przewody i urządzenia**: wodociągowe, kanalizacyjne, gazowe, ciepłne, **telekomunikacyjne**, elektroenergetyczne i inne.

Sieć uzbrojenia terenu jest bezpośrednio wymieniona w ustawie prawo budowlane jako budowla, a jest nią również sieć telekomunikacyjna, na którą składa się między innymi kanalizacja kablowa oraz umieszczony w niej kabel, który jest jako sieć uzbrojenia terenu budowlą w rozumieniu prawa budowlanego, chociaż nie jest ona obiektem liniowym w rozumieniu art.3 pkt 3a tej ustawy.

„Skoro w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, do którego odsyła art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy podatkowej jest mowa o sieciach, to należy je traktować jako funkcjonalną całość. W przypadku sieci telekomunikacyjnej, są to przewody, punkty wzmacniające sygnał elektromagnetyczny, punkty przecięcia się sieci i cały zespół urządzeń służących do przekazywania sygnałów. Nie można więc traktować kabli telekomunikacyjnych w kanalizacji kablowej i kanalizacji kablowej samoistnie w oderwaniu od całości sieci. Kable telekomunikacyjne i kanalizacja kablowa pozostają ze sobą w związku funkcjonalnym

i technicznym (...) tworzą bowiem sieć telekomunikacyjną. Sieć (jakakolwiek) to nic innego niż krzyżujące się ze sobą przewody lub linie, jakiś układ umożliwiający przesyłanie czegoś. Tak rozumiana sieć zarówno w oparciu o prawo podatkowe jak i przepisy prawa budowlanego uzasadnia pogląd, że opodatkowaniem podatkiem od nieruchomości podlegają kable sieci telekomunikacyjnej i kanalizacja kablowa w której te kable ułożono, tworząc funkcjonalną całość" (*Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu Wyrok z dnia 4 marca 2009 r. SA/Po 1439/08*)

Biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienie, stanowisko Wnioskodawcy wyrażone we wniosku z dnia 19 sierpnia 2010r. należało uznać za nieprawidłowe.

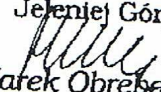
Pouczenie:

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, ul. Św. Mikołaja 78/79, za pośrednictwem Prezydenta Miasta Jeleniej Góry, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł dowiedzieć o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.).

Skargę sporządza się w dwóch egzemplarzach, w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, terminie 60 dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww ustawy).

Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać:

- 1) wskazanie zaskarżonego postanowienia,
- 2) oznaczenie organu, którego działania skarga dotyczy,
- 3) określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego.

PREZYDENT MIASTA
Jeleniej Góry

Marek Obrębski